

Հովհաննես Թումանյան

Տարոնի գարունը

Գարունն եկավ և թևերը
Հովիտներում տարածեց,
Հայաստանի խիստ ձմեռը
Լերանց ծայրերն հալածեց:

Ժպտաց երկնից Արեգն աչեղ,
Եվ ձյուները հալվեցան,
Հով սարերի վերա տեղ-տեղ
Վրանները շարվեցան:

Մուսաբեկի գագան օբեն

Գարձյալ իջավ յուր ուրթում,
Նրա մարդիկն առած ջիդեն՝
Մարդագոհ են պտըրտում:

Հանկարծ տիրեց ահ ու սարսափ
Խաղաղանիստ վայրերին,

Միմիայն երեն մնաց ազատ
Բարձրը լերանց ծայրերին:

Հարյավ կյանքով զարնանաբեր
Եվ հրճվում է ողջ Տարոն,
Բայց չէ լսվում աշխատասեր

Հայ գյուղացու հորդուն:

Գարունն եկավ, սարերն ելավ
Ազատ քյուրդը հաղթական,
Գարունն եկավ, յուր ցուպն առավ
Հայ գյուղացին գաղթական:

1890